

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-515/11

**Deutsche Umwelthilfe eV
împotriva
Bundesrepublik Deutschland**

(cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Berlin)

„Accesul publicului la informațiile despre mediu — Directiva 2003/4/CE — Competența statelor membre de a exclude din noțiunea «autoritate publică» prevăzută de această directivă anumite organisme atunci când acestea acționează pe baza capacităților lor legislative — Limite”

Sumar — Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2013

Mediu — Libertatea de acces la informații — Directiva 2003/4 — Derogări — Posibilitatea statelor membre de a exclude din noțiunea autoritate publică instituțiile sau organismele care acționează pe baza capacităților lor legislative — Aplicabilitate în cazul ministerelor care elaborează și adoptă dispoziții normative de rang inferior legii — Excludere

(Directiva 2003/4 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 2 punctul 2 al doilea paragraf)

Articolul 2 punctul 2 al doilea paragraf prima teză din Directiva 2003/4 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313 trebuie interpretat în sensul că posibilitatea oferită statelor membre de această dispoziție de a nu considera drept autorități publice care au obligația să acorde acces la informațiile referitoare la mediu pe care le dețin organismele sau instituțiile atunci când acestea acționează pe baza capacităților lor legislative nu se poate aplica ministerelor atunci când elaborează și adoptă dispoziții normative care sunt de rang inferior unei legi.

În această privință, dispoziția amintită nu poate fi interpretată astfel încât să i se extindă efectele dincolo de ceea ce este necesar pentru a asigura protecția intereselor pe care urmărește să le garanteze, iar întinderea derogărilor pe care le prevede trebuie stabilită ținând seama de finalitățile directivei menționate. Într-adevăr, specificitatea procedurii legislative și caracteristicile proprii ale acesteia sunt cele care justifică regimul special al actelor adoptate pe baza capacităților legislative în raport cu dreptul la informare, astfel cum este prevăzut atât de Convenția de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, cât și de Directiva 2003/4. Prin urmare, doar caracterul actului în cauză și în special împrejurarea că ar fi vorba despre un act de aplicare generală nu sunt de natură să exonereze organul care îl adoptă de obligațiile de informare care decurg din această directivă.

În sfârșit, în lipsa unei precizări în dreptul Uniunii în legătură cu ceea ce cuprinde noțiunea de lege sau de normă cu rang echivalent în vederea aplicării articolului 2 punctul 2 al doilea paragraf prima teză din Directiva 2003/4, această apreciere depinde de dreptul statelor membre, cu condiția să nu fie pus în discuție efectul util al acestei directive.

(a se vedea punctele 22, 29, 30, 35 și 36 și dispozitivul)